

Ny vän i vintermörkret

En ny vän. Jag ser honom långt där borta. Han är lätt att känna igen i sina friluftskläder bland alla kostymnissar. Står där och väntar. Det är första gången vi ses.

Svårigheten att finna likasinnade har gjort att jag återigen gett mig ut på internet för att hitta en vän. En vän som vill dela mitt friluftsliv.

Trött på alla idioter som inte kan ta vara på sig själva hoppas jag nu ha funnit en kamrat med samma värderingar som jag har. Framför oss ligger en härlig vecka i Kebnekaisers närhet med Sveriges bästa friluftsliv ute på vinterfjället.

Måste lite på varandra

Min nyfunne vän, som också heter Martin, har dessutom stått för matinköpen denna gång så det gäller att kunna lita på varandra redan från början. Maten är dock god och vi finner varandra ganska bra de första dagarna.

Att synas så här för första gången mitt i verkligheten kan ju annars bli rena katastrofen. Jag minns med fasa de gånger man varit tvungen att helt enkelt avbryta färden på grund av att gruppen inte fungerat. Nu känns det dock bra. Martin bidrar dessutom med många goda råd under turen då han har börjat läsa en fjälledarutbildning.

Vi diskuterar livligt vad vi ska göra de följande dagarna och försöker lista ut vad vädermakterna har tänkt åt oss. Tredje kvällen är det -20°C och blåser snålt. Vi kommer som vanligt fram till att "det ger sig". Alltså istället för att gissa morgondagens väder nu på kvällen väntar vi tills morgonen och får facit direkt när vi öppnar tältduken.

Utmaning i kyla och mörker

Man kan undra vad som driver oss att göra en sån här tur. Det är beckmörkt halva dyg-

net och gatubelysningen har de glömt att sätta upp här i fjällen. Värmen är inte heller påslagen så temperaturen håller sig kring -20° nat-tetid och kanske -10° på dagen när solen värmer.

Vi är dock överens om att det är just denna utmaning som är själva grejen med en vintertur. Första dagarna är man alltid mer eller mindre klumpig och ägnar all sin energi och tanke åt de praktiska bestyren för att övervinna kylan och ogästvänligheten. Efter några dagar infinner sig dock den där härliga känslan när vardagsbestyren känns självklara och man kan börja njuta av naturen, vyerna, tystnaden, snön och allt annat som ju var anledningen till att jag gav mig upp hit.

Snabbare morgonbestyr

Under natten har det fallit flera decimeter snö. Vi vaknar till solen som håller på att gå upp och nysnön som täcker allting. Känslan är enorm. Idag ska vi göra vårt första försök att nå Kebnekaisers sydtopp.

Vi förbereder oss. Packar väskor och äter frukost. Jag noterar ständigt att Martin är ännu mer van vid vinterfjället än jag. Man märker det på att han alltid är färdig lite före mig med sina bestyr. Det är en detalj men ack så intressant.

Först på berget

Vi är först på berget denna gnistrande morgon. Hotellets gäster en bit bort har knappt vaknat ännu när vi börjar knata uppför berget. Med stighudar på skidorna pulsar vi långsamt genom det tjocka lagret av snö. Ofta stannar jag och bara njuter av det helt orörda

berget som ligger framför mig. Ibland finns det ett skidspår att följa när Martin går framför mig, annars är det helt orörda marker man passerar och banar ny väg igenom. I alla fall känns det så.

Lavinfara

En bit upp ligger en brant sluttning. Med flera decimeter nysnö är lavinfaran en hotbild att tänka på. För att inte trycka för mycket på snön tar vi av oss skidorna och går till fots upp.

Ovanför den branten känner vi för första gången att det blåser ganska friskt. En del mörka moln börjar dra in. Vi fortsätter till fots, nu på grund av att det mest är sten och is här uppe. Jag blir dock mer och mer tveksam till att fortsätta på grund av vädret och till slut är vi överens om att den som vill vara mest försiktig får bestämma. Motvilligt vänder Martin om och följer mig tillbaka ner. Han lyser dock snart upp när han inser vilken härlig skidåkning det är tillbaka.

Nytt försök

Redan nästa dag är vi på väg mot toppen igen. Den här gången kommer vi längre. Men närmare toppen är det ganska isigt och Martin med sina plastpjäxor på fötterna tycker det är för halt och riskabelt. Nu är det jag som blir lite sur då vi var så nära och vädret dessutom var mycket bättre. Men vi har ju bestämt att den mest försiktige bestämmer och idag var det Martins tur, tyvärr.

Vi kom aldrig upp på toppen. Jag var allt lite besviken när vi åkte hem men kände ändå att jag fått något annat under denna veckan. En ny vän.

Martin Rådbo

